

1

Zondag, 16 februari 2020

Brigadier Daisy Mortimer verloor niet zo snel haar eetlust. Maar nu staarde ze uitgesproken bitter naar het broodje ei met bacon dat ze voor het ontbijt had klaargemaakt. Op dat cruciale moment tussen het ei op de knapperige bacon laten glijden en er ketchup overheen spuiten, had haar baas haar gebeld. ‘Morgen, Daisy,’ had hoofdinspecteur Charlie Todd haar vrolijk begroet. Ze kon op de achtergrond zijn twee kinderen horen ruziën.

‘Morgen, chef.’ Daisy beantwoordde zijn vrolijkheid met een gelijke mate van opgewektheid. Ze hield van haar baan, en ze mocht Charlie Todd tenslotte graag.

‘Een kreeftenboot uit St. Monans heeft vanochtend vroeg een lichaam uit de Forth opgevist. Onverklaarbaar sterfgeval, dus we moeten de autopsie bijwonen. Kom me om tien uur opzoeken in het mortuarium in Kirkcaldy. Het spijt me dat ik je zondag verpest.’ Hij grinnikte. ‘Je hebt tenminste nog tijd voor een tweede kop thee.’

Daisy beëindigde het gesprek en staarde met een hol gevoel in haar maag naar de telefoon. Haar eerste autopsie. Wist haar baas dat eigenlijk wel? Nam hij aan dat ze vaak genoeg naast een autopsietafel had gestaan om er geen last van te ondervinden? Het was minder dan een halfjaar geleden sinds haar overplaatsing naar het in Fife gestationeerde rechteam, en ze hadden in die periode met geen enkele moord te maken gekregen. Er was één verdacht sterfgeval geweest, maar ze had een lang weekend gehad, en tegen de tijd dat ze terugkwam, was dat in het archief bijgezet als een ongeval.

Daarvoor had ze op een algemeen opsporingsbureau in Falkirk gewerkt.

Er waren zat misdaden geweest, maar niets wat op de snijtafel van een lijkschouwer was beland. Ze prikte met een keurig gemanicuurde vinger in haar broodje, terwijl haar bovenlip opkrulde van weerzin. De gedachte aan waarmee ze mogelijk geconfronteerd zou worden – de geuren, de geluiden, de aanblik – had haar eetlust bedorven. Afgaande op hoe bangig ze was voor bezoeken aan de tandarts, verwachtte ze dat ze zo iemand zou zijn die door iedereen belachelijk werd gemaakt, iemand die in de wasbak moest overgeven, of erger nog: bewusteloos tegen de grond zou gaan.

Bij een andere zaak zou ze zich eraan hebben kunnen onttrekken door aan te bieden om toezicht te houden op de plaats delict. Maar bij een uit zee opgevist lichaam was er geen plaats delict die beveiligd moest worden. Ze kwam hier niet onderuit. Ze moest het toch een keer ondergaan. Dat kon dan net zo goed vandaag zijn.

Ze staaarde door het keukenraam van haar huurflat naar buiten. Het keek over een drukke tweebaansweg uit op landerijen en het bos erachter. Het was het enige aspect van de voormalige sociale huurwoning dat haar had aangesproken, afgezien van het feit dat ze hem kon betalen. Toch keek ze op de meeste ochtenden met een goed gevoel over haar leven naar buiten naar de langzaam opklarende lucht. Maar vandaag niet.

Daisy gooide haar broodje in de afvalbak en liep naar de hokkerige slaapkamer, terwijl ze doelbewust weigerde te denken aan wat haar te wachten stond. Ze schudde haar ochtendjas af en trok aan wat ze als haar uniform zag: een zwarte spijkerbroek met rechte pijpen, waar voldoende lycra in zat om een achtervolging mogelijk te maken, een nauwsluitende, donkergrijze onderlaag van merinowol en een donkerpaarse sweater, die haar feitelijke figuur tot onderwerp van speculatie in de teamkamer maakte. Een dun laagje make-up, mascara om het lichtblauw van haar ogen te accentueren, en vervolgens stak ze haar krullerige haar op in een wikkelen en was ze klaar om aan de slag te gaan.

Ze kwam er als eerste aan. Professor Jenny Carmichael controleerde haar bak met werktuigen voordat ze begon. Daisy stelde zich voor aan de lijkschouwer, die volledig in groene operatiekleding was gehuld; haar dunne zilvergrijze haar teruggebracht tot smalle driehoekjes voor haar oren. De professor bekeek haar met een havikachtige blik van top tot teen en zei: 'Eerste keer?' Daisy knikte. 'Dacht ik al. Ga maar tegen de muur staan daar, zo ver mogelijk verwijderd van waar het allemaal gebeurt. Dan kun je erachter komen of je iemand bent die flauwvalt of niet, zonder dat je me in de weg zit.'

Daisy deed wat haar werd opgedragen, en professor Carmichael was

weer druk met voorbereidingen waaraan Daisy niet wilde denken. Toen Charlie kwam binnenlopen, keek de lijkschouwer op en knikte ze ter begroeting uiterst licht naar hem. ‘Witte man, in behoorlijk goede lichamelijke conditie voor zijn leeftijd,’ zei ze.

‘Ik heb je eerder al gezegd dat je met vleierij niets bereikt.’ Dat was typisch Charlie, dacht Daisy. Altijd een grappige opmerking, of het daar nu het juiste moment voor was of niet.

Carmichael snoof. ‘Jij bent degene die loopt te vleien.’

‘En hoe oud zou de klant van vandaag ongeveer zijn?’ Charlie tuurde naar het bleke witte lichaam, dat was opgezwollen door zijn onderdompeling in de zee.

‘Negenenveertig,’ antwoordde ze met een snelle zijdelingse blik.

Daisy dacht dat ze een glinstering in haar ogen zag, en ze merkte op dat Charlie besloot om toe te happen. ‘Meestal ben je niet zo precies.’

‘We vinden meestal geen paspoort en rijbewijs in de achterzak van de spijkerbroek van onze slachtoffers.’ Dat vond Daisy vreemd, totdat ze zich herinnerde dat het lichaam was opgedoken in de Oost-Neuk van Fife, een populaire toeristenbestemming. Niemand wilde zijn identiteitsbewijs laten rondslingeren in een Airbnb.

‘Slachtoffer?’ Charlie reageerde op het sleutelwoord.

De lijkschouwer maakte een afkeurend geluidje en deed een stap opzij om het hoofd van het lijk om te draaien. ‘Een verwonding aan de achterkant van zijn schedel, die zwaar genoeg was om hem fataal te worden. En onvoldoende water in zijn longen om te zijn verdronken. Hij zal al bijna dood zijn geweest toen hij in het water belandde.’

‘Kan hij niet zijn gevallen en zijn hoofd hebben gestoten voordat hij te water ging? Er liggen stenen genoeg langs dat deel van de kust van Fife.’

‘Daar is de verwonding te gelijkmatig voor. Als je er bij me op zou aandringen, zou ik neigen naar een honkbalknuppel of een stalen pijp.’

‘Moord dus.’

De professor zuchtte zwaar. ‘Je weet dat het niet aan mij is om daarover te oordelen.’

‘Het was geen vraag, Jenny.’ Hij verzachtte zijn woorden met een verlegen glimlach en richtte zich vervolgens tot brigadier Mortimer. ‘Het paspoort?’

Ze zag de zakken met bewijsstukken op het werkblad tegen de wand liggen en pakte de twee relevante op. ‘Het is een Frans paspoort. Iets langer dan twee jaar geleden verstrekt aan ene Paul Allard. Zoals de prof al zei: hij is negenenveertig. En zijn rijbewijs kreeg hij op hetzelfde moment in Parijs...’

‘Wat? Op precies hetzelfde moment?’

‘Dezelfde datum. Dat is toch vreemd? Ik bedoel, niemand heeft toch een paspoort en een rijbewijs die op dezelfde dag zijn uitgeschreven?’

‘Staat er een adres op het rijbewijs?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. Alleen maar waar hij werd verstrekt, zijn naam en zijn geboortedatum.’

‘Goed, dan is dat je eerste taak, Daisy. Praat met iemand bij het Franse consulaat. Zeg tegen hen dat we alles over Paul Allard moeten weten wat ze ons kunnen vertellen. Hoe zit het met bloedverwanten? Met wie moet contact worden opgenomen bij een noodgeval?’ Charlie draaide zich weer om naar professor Carmichael terwijl hij dat zei.

‘Niets. Dat gedeelte heeft hij niet ingevuld.’

‘Dus dan komt het op jou aan, prof. Vingerafdrukken? DNA?’

Ze keek op. ‘Vingerafdrukken zouden moeten lukken, want hij heeft volgens mij niet langer dan vierentwintig uur in het water gelegen. Maar ik moet met iemand overleggen met meer expertise op dit gebied. DNA is geen probleem.’

‘Echt?’

Ze rolde kort met haar ogen. ‘Charlie, het is bijna twintig jaar geleden dat we erin slaagden om DNA te onttrekken aan een lijk dat vijfendertig jaar in Holy Loch ondergedompeld was geweest. Vertrouw me nu maar, je zult binnen enkele dagen de uitslag van het DNA-onderzoek hebben. Maar ik weet niet of dat je zal helpen. Kun je de Fransen nog steeds zover krijgen dat ze een en ander voor je door hun databases halen?’

Charlie kreunde. ‘Niemand wil ons na Brexit nog een gunst verlenen.’

‘Misschien krijgen we wel een treffer in onze database,’ zei Daisy opgewekt. ‘Ik bedoel, mensen die worden vermoord zijn doorgaans een beetje onbetrouwbaar, chef.’

‘Dan zouden we wel heel veel geluk hebben,’ zei Charlie somber. ‘Heb je verder nog iets voor me, Jenny?’

‘Hij heeft een tatoeage op zijn linkerschouderblad. Die hebben we gefotografeerd, en ik zal de foto’s naar je doorsturen. Hij lijkt op een fakkel met zeven vlammen, met een kring eronder.’

‘Geen handige inscriptie, neem ik aan?’

‘Dat zou te gemakkelijk zijn.’

Hij richtte zich weer tot Daisy. ‘Kijk eens aan, Daisy. Een heus mysterie. Daar krijgen we er niet veel van, hè?’

De professor trok haar wenkbrauwen op. ‘De enige interessante vraag is toch zeker wel of jullie het kunnen oplossen?’

2

Luie zondagochtenden in bed met koffie en de zondagskranten op haar tablet waren een relatief nieuwe ervaring voor hoofdinspecteur Karen Pirie. Voorheen zou ze vroeg zijn opgestaan en zou ze buiten een wandeling hebben gemaakt, terwijl ze de komende week plande en haar strategieën uitwerkte. Maar ze had nu al bijna een halfjaar iets met Hamish Mackenzie, en hij had haar ervan overtuigd dat het geen zonde was om wat tijd voor haarzelf te nemen naast haar baan als hoofd van de afdeling Historische Zaken van de Schotse politie. ‘Je krijgt niet betaald voor overuren,’ had hij haar eraan herinnerd. ‘Het is niet goed voor je om alle uren van de week te werken. En als je echt zoveel om je werk geeft, zou je erkennen dat je met een frisse geest en een opgefrist lichaam beter presteert.’

Karen hield er niet van als wie dan ook haar zei wat ze moest doen, maar Hamish had de juiste toon gevonden door te laten zien dat hij begaan was met hoe ze haar baan het beste kon doen. Hij sloeg op zoveel manieren de juiste toon aan. Hij was de eerste man met wie ze zelfs maar had overwogen enige vorm van een relatie aan te gaan sinds haar geliefde Phil tijdens diensttijd om het leven kwam, het lot waar iedereen die van een politieagent houdt doodsbang voor is. Hamish was op de een of andere manier behoedzaam om haar verdedigingslijnen heen gelopen, en zo lag ze nu hier op een zondagochtend, in zijn bed, in zijn appartement.

En waarom niet? Hij was slim en grappig, zag er goed uit, en hij was lief en attent. Ze keek ernaar uit om tijd met hem door te brengen. Ze genoot van zijn gezelschap, of ze nu buitenshuis iets leuks deden of binnen bleven en niet al te veel uitvoerden. Ze mocht de vrienden van hem die ze had ontmoet graag. Ze was dol op zijn boerderijtje in Wester Ross. Maar ze had bedenkingen over wakker worden in dit royale appartement in New Town, met zijn geheime dakterras. Net zoals met veel dingen aan Hamish voelde het allemaal als een beetje té.

Als ze eerlijk was, was de seks opwindender en avontuurlijker dan die met Phil was geweest. Maar daarna voelde ze zich nooit zo compleet als ze zich met Phil had gevoeld. Ze had nooit ook maar een moment getwijfeld aan de liefde tussen hen. Maar met Hamish... Karen was niet in staat geweest om te zeggen: ‘Ik hou van je.’ Ze had aangevoeld dat het

op het puntje van zijn tong lag en hoopte dat hij niet aan de verleiding zou toegeven.

Karen realiseerde zich dat Hamish iets had gezegd wat haar helemaal was ontgaan. ‘Wat?’

Hij keek fronsend naar zijn beeldscherm. ‘Ik zei dat ik denk dat ik voor vanavond een tafel kan regelen bij dat restaurant in Newport dat we al een tijdje willen uitproberen. Ze verhuren ook kamers, ik zou kunnen kijken of we er kunnen overnachten?’

‘Niet vanavond,’ zei Karen op besliste toon, waarvan ze hoopte dat hij die zou herkennen.

‘Waarom niet? Als we met beide auto’s gaan, kun jij er ’s ochtends snel vandoor en heb je tijd zat om op je werk te komen. En ik kan van daaruit naar het noorden rijden.’ Hamish werkte van maandagochtend tot woensdagavond op zijn boerderijtje in Wester Ross. De rest van de tijd bracht hij door in Edinburgh, waar hij een kleine keten van koffietentjes runde.

‘Niet vanavond. Ik moet morgenochtend vroeg meteen ergens zijn.’

‘Oké. En als we er nu eens gaan eten en daarna weer terugrijden?’

Ze zou willen dat hij niet aandrong. ‘Ik moet vanavond alleen zijn, Hamish.’

Zijn ogen kregen een gekwetste uitdrukking. ‘Heb ik iets gedaan wat je van streek heeft gemaakt?’

‘Het heeft niets met jou te maken.’ Ze hoopte dat dat afdoende zou zijn, maar nee. Hij moest en zou blijven aandringen.

‘Wat is er dan? Ik wil niet dat we geheimen voor elkaar hebben.’

Karen ging wat meer recht op zitten op de veren kussens. Ze wilde het hier niet over hebben terwijl ze onderuitgezakt zat. ‘Morgenochtend komt de man die Phil heeft vermoord vrij uit de gevangenis. Ik wil er dan zijn.’

‘Wat ben je van plan?’ Hamish straalde bezorgdheid uit zoals een zojuist aangeslagen stemvork een toon.

‘Niets. Ik wil alleen maar zien waar hij woont.’ Nu had ze meer gezegd dan ze van plan was geweest. ‘En ik wil geen gezelschap.’

‘Vind je dat wel een goed idee?’

Voordat ze kon antwoorden, ging Karens werktelefoon over. Ze stak er automatisch haar hand naar uit op het nachtkastje. ‘Hoofdinspecteur Pirie, afdeling Historische Zaken,’ zei ze.

‘Goedemorgen, hoofdinspecteur Pirie. Met brigadier Pollock van bureau Barrack Street in Perth. Er kwam vanochtend iemand bij ons binnenlopen met iets wat volgens mij meer iets voor u is dan voor mij.

Zou u heel misschien kunnen langskomen om ons te helpen om tot een besluit te komen?’

Karen voelde de vertrouwde prikkeling van belangstelling en draaide weg van Hamish. ‘Kun je me er nog net even iets meer over vertellen?’

‘Nou, het zit zo.’ Hij sprak langzaam, erop gebrand om ervoor te zorgen dat zijn punten goed overkwamen. ‘Er kwam een burger binnen om aan de balie aangifte te doen. Haar zus is een paar weken geleden omgekomen bij een verkeersongeval, en ze is er nu pas aan toegekomen om het huis van de overledene uit te ruimen. Er stond een camper in de garage, die volgens de vrouw zeker niet van haar zus was. Ze heeft er binnen rondgekeken, en er liggen geskeletteerde menselijke resten achter in het busje. En het feit dat ze geskeletteerd zijn, wijst wat mij en mijn baas betreft op een cold case. Dus we dachten meteen ter zake te komen door u er van het begin af aan bij te betrekken.’

‘Zeg je nu dat jullie nog geen team ter plekke hebben?’

Een korte stilte. ‘We zitten vandaag eerlijk gezegd wat krap. We krijgen koninklijk bezoek, om maar te zwijgen van een gewapende overval op een nachtclub gisteravond.’

Karen zuchtte. ‘En een skelet is niet tijdgevoelig, nietwaar?’

‘Nou ja, het gaat nergens naartoe, hè?’

Ondanks haar irritatie over het gebrek aan gevoel van urgentie wilde Karen er zeer graag vanaf het begin bij betrokken zijn. Ze verloor nooit de levens uit het oog die werden verwoest door de zaken die ze te onderzoeken kreeg. Maar dat betekende niet dat ze geen opwinding voelde bij de gedachte aan een nieuwe zaak om te ontrafelen, een mysterie om op te helderen, om een pijnlijk gat in het leven van een paar vreemden te vullen met antwoorden. ‘We zien jullie bij het huis,’ zei ze. ‘Stuur het adres maar door naar mijn collega.’ Ze beëindigde het gesprek en wilde net zelf gaan bellen, toen Hamish een hand op haar arm legde.

‘Je gaat toch niet werken?’

‘Het is een nieuwe zaak die eruitziet als een cold case. Ik moet op de plaats delict zijn.’

Hamish zuchtte en liet zich weer op zijn kussens vallen. ‘Tegen de doden kan ik niet op.’

Ze draaide zich om en gaf hem een kus. ‘Het is geen competitie, het is een plicht.’ En toen stapte ze uit bed, niet op haar gemak in haar naaktheid. ‘Ik ga douchen, en dan zit ik je niet meer in de weg.’

In de badkamer belde ze haar assistent op, onderzoeker Jason Murray. ‘Morgen, Jason. Het spijt me dat ik je zondag verpest, maar we hebben

een nieuwe zaak. Laten we over twintig minuten afspreken op kantoor.’

‘Oké, gaan we naar een interessante plek?’

‘Perth.’

‘Verdacht sterfgeval?’

‘Correct. Daar krijgen we er niet veel van in de kleinburgerlijke hoofdstad van Schotland.’

3

North Woodlands Crescent was een korte rit vanaf een van de grote rotondes die de tweebaanswegen onderbroken die in een wijde boog om Perth heen liepen en verkeer naar dringendere bestemmingen in alle windrichtingen voerden. Forse witgekalkte bungalows stonden op hun individuele percelen achter stevige heesterhagen, die tot uniforme hoogte waren gesnoeid. De straat wekte de indruk dat men er vastbesloten was dat niets er het evenwicht zou verstoren. Niemand hier zou de politie hoeven bellen over ordeloze tieners die drugs gebruikten, over huiselijke twisten die tot voorbij keurige voordeuren reikten, of over joyrijdende autodieven die wheelies maakten in de afvalvrije straten.

‘Dit is zo’n plek waar mensen helemaal verontwaardigd raken over een moord in hun buurtje,’ merkte Jason op, terwijl hij achter een gemarkeerde patrouillewagen langs de stoep parkeerde. ‘Alsof het een persoonlijke belediging is.’

‘We weten nog niet of het om een moord gaat,’ zei Karen.

‘Dat mag zo zijn, chef. Maar een lichaam in de garage verbergen is niet hoe de meeste mensen reageren als het om natuurlijke oorzaken gaat.’

Hij getuigde zonder meer van steeds meer inzicht en zelfvertrouwen, dacht ze. Karen veroorloofde zich een moment van trots. Jason steunen om zo goed mogelijk te worden, was een doel waar ze zich door toedoen van Phil achter had geschaard. Langzaam maar zeker begon de Mint er te komen. Ze grinnikte. ‘Ik weet het niet. Het is tenslotte Perth. Het zou de dood kunnen betekenen voor je sociale status om toe te geven dat je een lijk in de kofferbak hebt.’

Er stapte een brigadier in uniform uit de patrouillewagen, die zijn hand ter begroeting opstak. Hij wachtte tot ze dichterbij waren gekomen en

zei toen: ‘Hoofdinspecteur Pirie? Ik ben brigadier Pollock. We hebben elkaar telefonisch gesproken.’

‘Nog altijd geen rechercheurs op de plaats delict? Of een forensisch team?’ Ze pakten de zaken blijkbaar anders aan in Perth.

‘Ik heb het met mijn inspecteur besproken, en hij vond dat we moesten wachten om te kijken hoe u erover dacht. Er zal tenslotte geen sprake zijn van een wilde achtervolging of zoiets.’

‘Het was misschien een idee geweest om er een forensisch team bij te halen. Het maakt niet uit wiens zaak het uiteindelijk wordt, we moeten de plaats delict gronding afzoeken.’ Karen sprak op milde toon, maar Pollock zag de grimmige uitdrukking op haar gezicht.

‘Wilt u dat dan eerst doen? Voordat u een kijkje gaat nemen?’

‘Bel ze op. Terwijl we wachten tot ze hier zijn, zullen rechercheur Murray en ik onze pakken aantrekken en de plaats delict eens goed bekijken. En daarna zullen we de vrouw willen spreken die de ontdekking heeft gedaan. Is ze op het bureau?’

Pollock schudde zijn hoofd. ‘We hebben haar naar huis laten gaan. Ze was behoorlijk overstuur, weet u? Het leek me beter dat ze in haar eigen huis zou zitten dan hier, of voor wie weet hoelang in een verhoorkamer.’

Dat was niet hoe Karen het zou hebben aangepakt, maar ze begon te begrijpen dat Barrack Street zeker niet op dezelfde golflengte zat als de afdeling Historische Zaken. Ze hoopte dat hun reactie op actuele zaken meer in lijn was met de voorschriften. ‘Hoe heet het gezinshoofd?’

‘Susan Leitch. Zij is degene die bij het verkeersongeval is omgekomen. De vrouw die de ontdekking heeft gedaan was haar zus, Stella. Ook Leitch. Geen van beiden is eerder veroordeeld, niet eens voor te hard rijden.’

Tien minuten later baanden Karen en Jason zich gehuld in ritselende overalls van polyetheen en blauwe plastic schoenovertrekken een weg naar de voordeur, waarna ze over het kleurloze tapijt van de gang naar een nette keuken liepen. Karen nam de verzameling oliën en kruiden naast de kookplaat in zich op, de zware aardewerken pot met keukengerei, en een rij kookboeken met groezelige hoeken en geknakte ruggen. Het leek op een plek waar echt werd gekookt. In de achtermuur gaf een stevige deur toegang tot een dubbele garage. Hun blik werd getrokken naar de half bedekte klassieke VW-kampeerbuis, maar Karen dwong zichzelf ertoe om rond te kijken in de rest van de ruimte. Eerste indrukken waren vaak een betrouwbare indicatie als er iets niet helemaal klopte.

Tegen een van de muren was een rek voor twee fietsen bevestigd, maar

er hing maar één fiets: een robuuste mountainbike met dikke banden en een houder voor een elektrische motor. De motor was ingeplugd in een oplader die eronder op de vloer stond. Naast het fietsenrek was een schot met daarop een gereedschapsassortiment waarvan ze aannam dat het van het soort was dat je nodig had als je zelf je eigen fiets onderhield, in plaats van er telkens wanneer je remmen piepten mee naar de plaatselijke fietsenwinkel te rijden.

‘Heb je een beetje verstand van fietsen, Jason?’ vroeg ze zonder al te veel hoop.

‘Alleen het soort waarop je een helm moet dragen, chef.’

Langs de tegenoverliggende muur stond een werkbank, met een verzameling gereedschap voor klein doe-het-zelfwerk en onderhoud – schroevendraaiers, waterpomptangen, een paar hamers en een ijzerzaag. Ernaast stond een zestal verfblikken keurig opgestapeld, die duidelijk gedeeltelijk waren gebruikt. Zo te zien was Susan Leitch een ordelijke vrouw. Geen enkele indicatie van het chaotische gedrag dat huiselijke plaatsen delict vaak kenmerkte. Als dat was wat dit was.

Karen liep naar de camper toe en merkte op dat de enige band die ze kon zien leeg was, en afgaande op de verouderde staat van het rubber zag het ernaar uit dat hij dat al heel lang was. Ze deed de bestuurdersdeur open, waarbij ze hem zo weinig mogelijk aanraakte. Stella Leitch had ongetwijfeld alle eventuele vingerafdrukken geruïneerd, maar het kon nooit kwaad om de forensische protocollen te volgen. Karen stak haar hoofd naar binnen en snoof. Er hing een lichte, muffe rottingsgeur, maar niet de overweldigende stank die door een rottend lijk werd veroorzaakt. Ze zag dat het passagiersraam enkele centimeters openstond, en dat zou samen met het verstrijken van de tijd de afwezigheid daarvan verklaren. De sleutels zaten nog in het contactslot.

Ze tuurde over de stoel heen, maar ze kon niet veel zien van de hoofdcabine. ‘Ik zal er naar binnen moeten gaan,’ zei ze, en ze wilde op de bestuurdersstoel klimmen.

‘Er is een zijdeur waardoor je naar binnen kan, chef,’ attendeerde Jason haar erop. ‘Misschien zit die ook wel niet op slot?’

Karen kwam achterwaarts naar buiten. ‘We zouden moeten wachten op het forensisch team. Maar de zus heeft de bedekking al van zijn plaats gehaald.’ Ze dacht even na. ‘Pak je telefoon erbij en maak overal rondom de camper foto’s, zodat we hebben vastgelegd hoe het grotendeels was achtergelaten voordat de zus het verplaatste. En vergeet het nummerbord niet.’

‘Dat is er niet,’ zei Jason. ‘Althans, niet aan de voorkant.’

‘Dat is interessant,’ zei Karen, die naar de achterkant van het voertuig liep en voorzichtig het dekzeil optilde. ‘Achterop ook niet. Iemand heeft hier goed over nagedacht. Oké, neem nu maar de rest van de foto’s.’

Ze deed een paar stappen naar achteren en wachtte. Enkele tientallen klikken later trok ze het dekzeil behoedzaam weg van de zijdeur en probeerde de hendel. Hij ging gemakkelijk open en schoof op goed geoliede glijders opzij.

Op de vloer van het busje lag een uit elkaar gevallen verzameling botten, de schedel met zijn kroon van uitgevallen donker haar naar de voorkant gericht en de verspreid liggende voetbeentjes en teenkootjes naar de achterkant. Er lagen overal poppen van maden rond en tussen de botten, een indicatie waarom het lichaam van alle vlees was ontdaan. Het leek alsof het slachtoffer was gevallen of op de zij was gelegd. Het was onmiddellijk duidelijk dat ‘slachtoffer’ het juiste woord was. Achter op de schedel zat de gekartelde barst van een duidelijk ingezakte breuk. Iemand of iets had deze persoon echt zeer hard geraakt.

De ongerijmdheid van de menselijke resten werd nog schrijnender gemaakt door de ordelijkheid van de rest van het busje. Alles was op de juiste plek opgeborgen: boeken op een plank, kleren in plastic lattenkisten in een alkoof, plakkaatverf en kwasten in een speciaal daarvoor gemaakt opbergsysteem. Op de voorkant van een kast waren met kopspijkers een paar aquarellen van lochs en bergen bevestigd. Voor Karens ongetrainde oog zagen ze eruit als het soort doorsnee schilderij dat in elke kunstnijverheidswinkel in de Hooglanden te vinden was die ze ooit had bezocht.

Ze trok haar hoofd terug uit het busje. ‘We hebben zeker een forensisch team nodig. En River.’

Terug bij de auto trok Karen haar beschermende pak uit, waarna ze het telefoontje pleegde. Gelukkig was dr. River Wilde in haar kantoor op de universiteit in Dundee in plaats van in het laboratorium of in de collegezaal. Karen praatte haar bij over hun ontdekking. ‘Kun je je vrijmaken voor een ritje naar Perth?’ vroeg ze.

‘Ja, hoor. Deze botten gaan nergens naartoe. Ik ben binnen een uur bij je.’

Nu ze er gerust op was dat de menselijke resten in de vw in de beste handen waren, praatte Karen Pollock bij. ‘Ik denk dat je een paar agenten moet oproepen om de plaats delict te beschermen en nieuwsgierige burens op afstand te houden.’

‘Om maar te zwijgen van vervloekte burgerjournalisten,’ mopperde Pollock.

‘En vraag aan het forensisch team of ze naar het VIN kunnen zoeken. Iemand heeft de nummerborden verwijderd, maar misschien wist men niet dat ook het identificatienummer weggewerkt moet worden. En zelfs als men het wel heeft geprobeerd, heeft het lab wel manieren om het tevoorschijn te krijgen. Als het forensisch team klaar is, zal doctor Wilde willen dat het stoffelijk overschot naar haar mortuarium in Dundee wordt overgebracht,’ ging Karen verder. ‘Dat zal ze met jullie agenten kortsluiten. Wij gaan nu met de zus praten. Bedankt dat jullie ons er zo snel bij hebben geroepen. Op die manier gaat er niets verloren bij de overdracht.’

‘Nou ja, het komt niet vaak voor dat we iets krijgen wat meteen al zo overduidelijk een cold case is. Laat me weten als er iets is waar jullie meer informatie over nodig hebben.’

Terwijl ze naar het woonadres van Stella Leitch reden, zei Jason: ‘Dit is een vreemd geval. Waarom zou je een lijk in je garage verborgen houden?’

‘River zegt altijd dat moord eenvoudig is. Van het lijk af komen is het lastige gedeelte. Het ziet ernaar uit dat Susan Leitch niet had uitgepuzzeld hoe ze het tweede gedeelte ervan moest uitvoeren.’

‘Dat begrijp ik, chef. Maar het zijn nu alleen maar botten. Zou je ze niet met een hamer kapot kunnen slaan en ze met kleine zakjes tegelijk naar het strand kunnen meenemen om ze in zee weg te gooien?’

‘Dat zou je misschien wel kunnen proberen. Maar daar moet je dan wel behoorlijk koelbloedig voor zijn. Zeker als de persoon die je hebt vermoord een naaste van je is. Zelfs zware criminelen huren mensen in om voor hen de lijken weg te werken. Ze noemen hen “de schoonmakers”.’

‘Je maakt een grapje, hè?’

Karen schudde haar hoofd. ‘Ik zou willen dat het zo was, Jason. Het wordt blijkbaar gezien als een operatie voor vakmensen. Er was een paar jaar geleden een zaak in Engeland, waarbij er overal op het platteland stukken van een lijk bleven opduiken. Volgens mij werden er uiteindelijk in vijf of zes verschillende politiedistricten lichaamsdelen gevonden. Ze hebben de man die er verantwoordelijk voor was uiteindelijk te pakken kunnen krijgen, maar het volledige verhaal kwam in de rechtszaal niet boven water. Blijkbaar had de georganiseerde misdaadbende die verantwoordelijk was voor de moord een geschil gehad met hun reguliere schoonmaker, omdat ze vonden dat hij er te veel voor vroeg. En dus dacht een van de idioten in hun bende: hoe moeilijk kan het zijn? En hij nam de klus voor een fractie van het tarief aan. En hij bleek er heel slecht in te zijn. Zo slecht dat hij er veertien jaar cel voor kreeg.’

‘Dat meen je niet! Hoe weet je dat?’